

Az utak síkossága zavarokat okozott a közlekedésben

Szerda reggelre szinte az egész országban jég borította az utakat, az autóbuszok jó esetben is egy-másfél óras késésekkel indultak, sok járat azonban még a kora délelőtti órákban is az indulási hely közelében vesztelt. A szerda reggeli síkosság az idejé legnagyobbat zavarait okozta a közlekedésben.

A Meteorológiai Intézetből kapott téjékoztatás szerint a nem mindennapos helyzetet enyhé nyugati légtömegek beáramlása idézte elő.

A Volán-járatok elindultak a fővárosból, egy részük azonban röviddel az indulás után egy-másfél órára leállt. Vidékről a buszoknak körülbelül a fele nem érkezett be reggel fél 7 és fél 9 között a budapesti buszpályaudvarokra.

Minden eddigi méreteket felülmúló a szegedi X. AKÖV gépkocsijainak hibarekordja: az autóbuszokat nem számítva, naponta 200 különböző teherkocsi megy tönkre a jeges, csúszós, hóakadályokkal, gödrökkel borított utakon. A központi javítóműhely három műszakban teljes erőfeszítéssel dolgozik — de a sokasodó javításokat nem győzi. A hibarekord miatt ezekben a napokban akadózik a teherforgalom.

A Duna alsó szakaszán szerdán négy jégteher hajó rohamozta a Baja és Mo-

hács között megállt mintegy 12 kilométer hosszú jégpáncélt, több méter vastag jeget kell feltörni, így csak nagyon lassan haladnak előre.

REPÜLŐK KÉSZÜLŐDÉSE. Január közepére befejeződik a Repülőgépes Növényvédő Állomás gépeinek előkészítése. Így a brigádok a repülőgépekkel — amennyiben az időjárás is engedi — januárban megkezdik a kivonulást. Tavaly a pilóták 14 500 órát repültek, és közel egymillió 600 ezer hold területet műveltek meg a levegőből. Az idén negyvenkilenc gazdaságban kezdik el a munkát. A további fejlesztés eredményeként pedig az 1971-es esztendőben a tavalyi eredményüket is felülmúlják.

Küldöttségünk Kairóban

Kiss Károlynak, a SZOT alelnökének vezetésével szerdán, tegnap szakszervezeti küldöttség utazott Kairóba, az Összafrikai Szakszervezeti Szövetség kongresszusára. (MTI)

Rendhagyó pályatársak

Ugyan honnan cipeljük kiállhatatlan gögünket! Az emberpiacok? Nevetséges. Kiss János valamikor rendes bandagazda volt, friss esztét mindig rongyos társai érdekében forgatta, de mióta állami tisztviselő lett belőle, észre se veszi a régi cimborákat. Nagy Péter elnyomott ifjú korában állandóan arra bízta szaktársait, hogy ha nem hallgatják meg őket az irodán, akkor oda kell verni az asztalra, most viszont akár a lábát taposná az a beosztottja, aki kifogásol valamit.

Ilyenek volnánk mi? Aligha. Száz közül legalább kilencvenen nem felejtették el, hogy honnan indultak, s huszonöt évi „funkciózás” után kimerült idegrendszer az összes szerzeményük. Rájuk csak felnezní lehet, s levett kalappal köszönni nekik. De akadnak rendhagyó pályatársak is. Több vezető posztra állított „népi kader” a párt vezető szerepét, a szocialista rendszert látja veszélyeztetve, mihelyt saját személyét, vagy intézkedéseit kritizálják. S mivel az ilyenek azt is tudják, hogy tisztességes emberek soha nem akarják bántani a kommunista pártot, soha eszük ágában sincs kikezdeni önnön hatalmukat, a szocializmus-ellenesség vádjával elég nagy csendet tudnak teremteni maguk körül. Ideológusok, lélekemlők, politikusok kutatták már az okát ennek a metamorfózisnak, mégse sikerült maradéktalanul elűzni a kárpártot és a néphatalmat kizáró istenségeket. Az indítékok után keresgélve beszélünk érzékenységről, szubjektívizmusról, tekintélyféltésről, heves vérmérsékletéről, pozícióhoz való ragaszkodásról — mindezek azonban korántsem magyarázzák meg, miért válik a mélyiségből felvergődöttnek egy vékony rétege úrrá a magaslattal. Megtartott neki a magaslati levegő — megcsokott kényelmet. Némondják az élettől elszakadt ha egyenesen érthetetlen, személyre azok, akik korábban is ismerték. S mivel ilyen anakronisztikus figurákkal még ma is találkozhatunk, önkéntelenül felvetődik a kérdés: hát csak ugyan igaza lenne annak a francia bölcselkedőnek, aki szerint „a hatalom elveszti varázsát, mihelyt nem lehet visszaélni vele?”

Evekkel ezelőtti azt próbaútul beszületni a köztudatba, hogy ahol meghalt a bírálat és az önbírálat, ott

bizonyosan a beosztottak tehetnek róla, mert nem nyitják ki a szájukat, amikor ezekre a dörgedelmekre azután higgadt válaszként kaptunk, miszerint távolról sokkal könnyebb bátorra biztatni másokat, a helyben dolgozóknak azonban szászor is muszáj megérágniuk minden kritikus észrevételt. Nem attól tartanak ma már — hangsúlyozták —, hogy beléjük rekesztik a szót, (ilyen darabos módszereket már csak a tanulni képtelen főnökök szoktak alkalmazni), hanem a láthatatlan, a megfoghatatlan bosszút akarják elkerülni. És példákat sorakoztattak passzív magatartásuk igazolásul: a hibákat meglátók rendre kimaradnak a jutattásokból, előléptetésük igen csak megfelelőnek róluk, máról holnapra tömeges hibát vesznek észre munkájukban, végül pedig kibíratatlan helyzetet teremtenek számukra. Se védekezni, se panaszt tenni nem nagyon lehet ilyenkor, mert a „törlesztés” annyira finoman, annyira véletlenül történik, hogy a védelem után rohagoló szenvedő alanyt végül kinevetik: képzelődik, üldözési mániában szenved, szémalomharcot folytat. Némelyik „üzemben annyira kell a munkaerő, mint a cukor, csábító ígéretekkel iparkodnak új embereket felvenni, de aki minduntalan belebeszél a dolgokba, aki időnként felzavarja a vállalati élet állóvizét, az olykor nem kívánatos személynek minősül, lehet akár tiszteztendős tagja is a kolpártot és a néphatalmat kizáró istenségeket. Az indítékok után keresgélve beszélünk érzékenységről, szubjektívizmusról, tekintélyféltésről, heves vérmérsékletéről, pozícióhoz való ragaszkodásról — mindezek azonban korántsem magyarázzák meg, miért válik a mélyiségből felvergődöttnek egy vékony rétege úrrá a magaslattal. Megtartott neki a magaslati levegő — megcsokott kényelmet. Némondják az élettől elszakadt ha egyenesen érthetetlen, személyre azok, akik korábban is ismerték. S mivel ilyen anakronisztikus figurákkal még ma is találkozhatunk, önkéntelenül felvetődik a kérdés: hát csak ugyan igaza lenne annak a francia bölcselkedőnek, aki szerint „a hatalom elveszti varázsát, mihelyt nem lehet visszaélni vele?”

Evekkel ezelőtti azt próbaútul beszületni a köztudatba, hogy ahol meghalt a bírálat és az önbírálat, ott

rögtön így reagált: „Hogy merészel...!” S a fiatal, ambiciózus tanár ettől úgy elhallgatott, hogy azóta se jött meg a hangja. Alig bírta kinyögni azt, ami elképesztette: miért nem fogadják szívesen a jobbat akarást, miért fordítanak hátat az alkotó szándéknak? Ha egy kellő tisztelettel előadott szerény javaslat ennyire felingerel egy főnököt, vajon milyen távlati nyíltnak körülvette a szabad véleménynyilvánításnak?

Régi gondunk nagyon a demokratizmus zavartalan működése. Alapjában véve a párt elveinek megfelelően alakul nálunk a közélet, az emberek általában jól érzik benne magukat, csak éppen minduntalan felvetődik — ismerve, milyen gyenge oldala némelyeknek a közvélemény állandó szemmel tartása — mennyire többre juthatnák presztizsféltés és pöffeszkedés nélkül. Vajon miért dekázik még manapság is sokan a szükséges bírálatot? Miért latolgatja gyakran még a saját nyugalomára fittyet hányó állampolgár is, hogy mit mondjon meg és mit ne? Kétségtelenül vannak olyanok, akik a fizikai munkától viszolygva tesznek lakatot a szájukra, mert hiába, a hivatalban elszoktak már ettől. Mások a különben megfelelő munkahelyet, a mozgalmat, kultúrát várost sajnálják elhagyni, inkább többet törnek és nyelnek. Régi tapasztalat, hogy legbátrabban a kétkézi munkás szokott fellépni a vizsgázás jelenségek ellen (az ő helyére vajmi kevesen pályáznak) jól lehet gyakran ő is meggondolja a felmondást, mérlegeli, érdemes-e munkahelyet változtatni.

Mondjuk meg úgy, ahogy van, az anyagi függőség sem válik a demokratizmus egészségére. A mi rendszerünkben bérből és fizetésből él a lakosság túlnyomó része, és bátran mondhatjuk, hogy egyre biztatóbb körülmények között. Közéleti már, hogy nem látni csikkészedőket, toporgókat, csavargókat, énekes koldúkat, inségkonyhán toporgó éhezéseket. Dolgozhat aki akar, s ezért több-kevesebb anyagi járandóságot vihet haza, könnyebben, vagy nehezebben megél belőle. De csak addig, ameddig dolgozik, mert teli torokból kiáltottuk és kiáltjuk ma is közös óhaj-tásként: aki nem dolgozik, ne is egyék! Akit menesztene munkahelyéről, mert odamondogatott felettesének, az mit csináljon? Az ilyen nem vonulhat vissza a birtokára, mint az egykori dzsentrik, hanem késedelem nélkül új kereset után kell néznie. Ez pedig külön gondot, sok utánajárást, plusz-idegeskedést jelent, ezért legtöbbször aligha vállalkoznak szívesen. Inkább jobban meghúzzák magukat ott, ahol vannak.

Törjük, romboljuk lankadatul mindazt, ami rossz, ami fékezi építő kedvünket. Nyugtalanok vagyunk, megelégedünk a bajok miatt, s ez a nyugtalanság nemcsak jogunk, hanem kötelességünk is. E szakadatlan javítani akarásnak köszönhetjük a többi között, hogy az utóbbi tizenöt évben kihevertük szocialista rendünk gyermekbetegségeit. Ha szépen óhajunk boldogulni, amint is, akkor a pártra figyelmeztetve kell következtetéseket utáni állni a kispolgári magatartás terjedésének.

E. NAGY ISTVÁN

Építők számvetése

A Délmagyarországi Építő Vállalatnál újraválasztották a szakszervezeti tanácsot

A Délmagyarországi Építő Vállalat szervezett dolgozói tegnap, szerdán tartották meg vezetőségválasztó küldöttértekezletüket Szegeden. A vállalat szakszervezeti bizottsága az elmúlt esztendőben végzett munkáról szóló beszámolót részletesen és előre eljuttatta minden küldöttnek. A beszámolóban kitűnt, hogy a DÉLÉP négyezer munkása az elmúlt években szép eredményeket ért el. Tavaly például 10 százalékkal növelték termelési értékét, amely immár meghaladja a 700 millió forintot. Kitűnt a beszámolóban az is, hogy az építőmunkások jól kivették részüket a szocialista munkaversenyből, s 152 brigádjuk, 1800 fővel vesz részt a versenymozgalomban. Köztük 45 kollektíva már elnyerte a szocialista címet.

A múlt esztendő az építőipari dolgozók számára is nehezebb volt az átlagnál, hiszen a tiszi árviszonyok megzavarta normális munkamenetüket. A szocialista brigádok ott voltak a megáradt folyó gátjain, később pedig komoly segítséget nyújtottak a károk helyreállításában, az újjáépítésben. Lelkiismeretes és becsületes munkájuknak köszönhető, hogy tavaly 14 társuknak építették fel összedől otthonukat.

A DÉLÉP jövődjéje azonban sokkal nagyobb lesz, mint az elmúlt évtizedek során volt. A szakszervezeti bizottság beszámolója is érintette, de a küldöttek pontos adatokat kaphattak a vita során Sipos Mihály igazgatótól, hogy mit kell megvalósítaniuk a negyedik ötéves terv időszakában. Hangsúlyozták, erejükhez mérten hozzá kívánják járulni ahhoz, hogy megvalósuljon pártunk X. kongresszusának határozata és mindaz, a tennivaló, amelyet a megyei pártbizottság határozata

megjelen. A DÉLÉP a negyedik ötéves terv időszakában majdnem megkétszerezte termelésének értékét és eléget kíván tenni mindazoknak az igényeknek, amelyeket elvárunk az építőipartól. Jó volt hallani a tanácskozásán, hogy csupán lakásból a negyedik ötéves tervben 9 ezer darabot kívánnak felépíteni, amely több mint kétszerese a harmadik ötéves terv idején felépített lakásoknak. A vállalat önmagát is fejleszti a közeljövőben, s 1975 végére termelési eszközeik értéke elérni a 700 millió forintot, amelynek segítségével 1,3 milliárd forint értékű munkát tudnak elvégezni környezetünkben. Az is dicséretes, hogy a termelési növekedésével emelik a termelést, létszámuk csak csekély mértékben növekszik, s az ötéves terv végére sem haladja meg a 4600 főt.

Gondot fordítanak szakmunkások utánpótlására is. Kiderül ez abból a számadatból, hogy jelenleg 600 ipari tanuló képeznek 15 szakmában, s 8 szakmában önálló tanműhelyük is van. Említést érdemel, hogy az építőmunkások között jó hagyományai vannak az üjtőmozgalomnak, amelyet ékeken bizonyít, hogy az elmúlt két esztendőben 75 újítást nyújtottak be a vállalat vezetőségéhez, amelynek haszna közel 8 millió forint volt. A DÉLÉP dolgozóinak élet- és munkakörülménye tovább javult az elmúlt esztendőben, tavaly például az egy munkásra jutó évi átlagbér meghaladta a 26 ezer forintot, s 8 százalékkal volt magasabb, mint 1968-ban. Tavaly vezették be a 44 órás munkahetet is, s jelentősen javították a munkások szociális helyzetét. Külön gondot fordítanak a megfelelő üzemi étkeztetésre, a munkások szállására, elhelyezésére és

munkaruhával való ellátásra. Több mint 1300 építőipari dolgozó veszi igénybe a vállalat korszerű munkásszállót.

A szakszervezeti bizottság beszámolója felett élénk és igen hasznos vita alakult ki. Utána a résztvevők megválasztották a vállalat szakszervezeti tanácsának tagjait, a számvizsgáló bizottságot és képviselőiket szakszervezetük megyei értekezletére. Végül az új szakszervezeti tanács ülést tartott és megválasztotta tisztségviselőit. Titkárnak újból Simon Sándort, elnöknek pedig Lakatos Antalt választották.

G. I.

Megbüntetik a minőségvédelmi rendelkezések megszegőit

A minőségvédelem helyzetről, problémáiról tárgyalt — több országos szerv vizsgálatai alapján — a Belkereskedelmi Minisztérium kollégiuma. Leszögezte egyebek között, hogy a minőségvédelem jelenlegi rendszere megfelelő. Az előírt minőségi elsősorban közzegadói szabályozók, illetve azok hatásaként az árukiálát növekedése, s a vállalatok versenye ösztönöz, bár szűkebb körben fennmaradt az állam központi minőségszabályozó szerepe is. A fogyasztók érdekeinek következtetéséből érvényesítésére a belkereskedelmi miniszter az elmúlt időszakban egész sor rendelkezést, jogszabályt adott ki. Ezek azonban még „nem futottak át” az apparátuson. A rendelkezések ellenére

része még nem a vásárlók által elvárt, az előírt, illetve a kereskedelem és az ipar megállapodásaiban kikötött minőségek kerül forgalomba. Egyes termékcsoportok, cikkek minőségének időszakos romlását is tapasztalták az ellenőrző szervek. A hiba a rendelkezések végrehajtásában, a minőségvédelmi rendszer hiányos alkalmazásában van. A vállalatok nem élnek megfelelően a számukra nyújtott lehetőségekkel, jogokkal.

A kollégium irányelveiben felhívta a vállalatok figyelmét, hogy az áru beszerzésénél — a megrendeléskor, a szerződéskötéskor —, a mennyiség és a választékon kívül rögzítsék a minőségi követelményeket is. A kollégium megállapította, hogy az elmúlt időszakban örvendetesen javult a minőségi kifogások intézése,

de hangsúlyozta, a kereskedelem felelősségét; azt, hogy a vásárlói panaszok elsősorban a kereskedelmi vállalatokra, a boltokra tartoznak. A vállalatok, illetve a dolgozók kötelessége a vásárlói kifogások gyors, a vevő kívánságának, illetve a jogszabály rendelkezéseinek megfelelő elintézése.

Határoztak arról is, hogy a jövőben az ellenőrző, a hatósági szervek fokozottabban figyelik a vállalatok minőségvédelmi tevékenységét, s a vállalatok, a vezetők munkájának értékelésekor külön vizsgálják a minőség javítására, illetve az előírt minőség érvényesítésére hozott intézkedéseket. A minőségvédelmi rendelkezések megszegőit, kiátszóit gazdasági bírsággal büntetik, szabálysértési, vagy büntető eljárást indítanak ellenük.